

NU TE TEME, CREDE NUMAI!

- *Învierea fiicei lui Iair, Duminica a 24-a după Rusalii -*

Deși pare abstractă, credința este concretă. Deși pare imposibilă, credința este reală. Deși pare grea, credința este ușoară. Deși pare oarbă, credința înseamnă lumină. Deși are origini divine, credința se împlinește pe pământ, prin oameni, în prezentul istoric. Constatăm însă că, de multe ori, credința noastră este atât de slabă și neputincioasă! Foarte des obstacolele, nereușitele sau problemele neașteptate ne aduc în pragul disperării și suntem gata să ne predăm fără a lupta pentru realizările sau năzuințele noastre! Cuvintele care le

auzim în Sfânta Evanghelie: „Nu te teme, crede numai!”, rămân vii și încurajatoare. Dumnezeu ne-a pus să trăim în aceste vremuri deloc ușoare, când deși Biserica înalță rugăciuni și propovăduiește cuvântul Lui Dumnezeu, oamenii rămân surzi și orbi, nedorind să primească aceste adevăruri, pentru ca în lume să triumfe păcatul. Timpuri în care mulți oameni cinstiți și conștiincioși se confruntă cu sărăcia și numeroase probleme sociale, deși își fac datoria toată viața. Iar bolnavii, cheltuiesc averi întregi, dar rămân în continuare în suferință. Și timpuri în care adevărații credincioși sunt etichetați drept „habotnici” doar pentru faptul că își fac cruce în dreptul bisericii dragi, sau pentru faptul că participarea regulată la slujbele bisericii este o regulă pentru ei. Și totuși pentru fiecare dintre aceștia există un cuvânt veșnic de încurajare: „Nu te teme, crede numai!”. Se cuvine ca omul să primească orice dar de la Dumnezeu cu inimă curată și cu mulțumire. Se cere credință pentru a primi darul lui Dumnezeu, deși, după mila Lui cea mare, Dumnezeu face bine oamenilor și când ei nu-și arată credința. Cerând omului credință, Dumnezeu ne dezvăluie vrednicia de ființă liberă și cuvântătoare. Cum ar fi omul liber și înțelegător dacă n-ar lucra și el de bunăvoie ceva spre mântuire? Iar Dumnezeu cere de la om foarte puțin: credința în Dumnezeul cel viu, în dragostea Lui de oameni, care este totdeauna gata să se ofere omului și să facă pentru el totul, spre binele lui. Să ne ajute bunul Dumnezeu ca și credința noastră să devină vie, rugătoare și să atragă asupra noastră puterea Cerului, puterea lui Dumnezeu. Iar având această putere, fiecare dintre noi poate repeta cuvintele Apostolului: „Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întărește”. Și atunci se întâmplă minuni și în zilele noastre: cel slab devine puternic, cel sărman – răbdător și curajos, cel șovăielnic – ferm și încrezător. Atunci nefericirea noastră se preschimbă, noi devenim puternici întru Hristos, atunci ne putem lua crucea și urma Mântuitorul. Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea răbdare, ca și sufletele noastre să audă nu doar cuvintele de încurajare ale Mântuitorului: „Nu te teme; crede numai și te vei izbăvi”, dar și cuvintele nădejzii noastre: „Credința ta te-a mântuit. Mergi în pace!”. Amin.

SIMPLITATEA

Cât de mult am reușit noi, oamenii, să complicăm totul, în condițiile în care viața noastră ar trebui să fie atât de simplă, de firească și de naturală, fiindcă Stăpânul și Creatorul ei, „Calea, Adevărul și Viața”, este atât de simplu, de modest, de normal și de firesc „după vorbă, după port”. Am devenit atât complicați, amestecând lucrurile. Ne sunt plăcute și agreeate situațiile încurcate, căile întortocheate. În postmodernitatea târzie, simplitatea, în toate formele ei, este echivalată cu prostia, cu ignoranța și chiar cu aroganța. Cu cât simplitatea este mai prezentă în viața cuiva, cu atât scade interesul social față de el. Însă, dintru început n-a fost așa. Simplitatea a avut o altă categorisire. Dar nu pentru că nu existau motive de dezacord și atunci, ci pentru că ea se impunea cu mai multă forță și naturalețe în stilul de viață, mai ales în comunitățile rurale, în jurul Părintelui duhovnicesc și al Evangheliei. Și totuși, simplitatea vieții este, și astăzi, ca oricând, o șansă. O șansă mare, rară. Un bine de care ne dezicem mult prea ușor. O floare discretă dar concretă căreia, însă, nu-i intuim prezența din pricina uscăciunilor care ne bântuie existența. Se spune despre modestie și smerenie că este capacitatea și puterea omului de a-și ține locul, adică de a se mulțumi cu ceea ce este și cu ceea ce are. Iar aceasta se poate realiza numai fiindcă smerenia este simplitate. Dar nu o simplitate retrogradă, din punct de vedere cultural, social, axiologic, ci o simplitate care are în manifestarea ei o nobilă atitudine față de valorile vieții. Iar această atitudine își trage seva din izvoarele nesecate ale rațiunilor dumnezeiești care stau la baza creaturilor. De aceea, simplitatea își găsește loc numai în sufletul curat sau golit de patimi. Despătimirea înseamnă, astfel, o detașare voită de complicațiile inutile ale vieții și revenirea la simplitatea firească a harului din noi. Altfel, simplitatea nu-i prostie. Dimpotrivă, ea se însoțește cu cea mai profundă putere și autentică purtare rațională a omului. Numai atunci când omul va reuși să depășească analizele de suprafață ale lucrurilor, trecând dincolo de crusta lor înșelătoare și tare complicată, se va putea bucura foarte de toate bogățiile nebănuite ale simplității. În acest sens, se spune despre simplitate că este cel de-al șaselea simț al omului și ochiul lui veghetor, prin care poate întrevădea ierarhia valorică a lucrurilor. De aceea, omul simplu nu se complică nicicând. Nu se complică de dragul frumosului, al liniștii și al păcii, al bucuriei și al prospețimii, al blândeții și al onestității, tot atâtea stări de spirit de care se bucură neîncetat. Astfel, simplitatea îl poate crește pe om la măsurile lui Iisus Hristos, Cel care a zis: „Feriți-vă cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăția cerurilor” (Matei 5, 3). Omului, sănătos, simplu, normal și firesc, îi sunt necesare, neapărat, trei lucruri:

- Să-și cunoască locul, rostul și folosul!
- Să-și facă datoria, împlinindu-și obligațiile!
- Să aibă răbdare, fără a complica, deloc, lucrurile!...

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Cum ne putem da seama dacă un lucru pe care vrem să-l ducem la îndeplinire este sau nu în armonie cu voința lui?

Răspuns: Este vorba de înfăptuirile noastre bune, căci atunci când săvârșim răul, Dumnezeu lipsește din viața noastră și aceasta nu pentru că ne-ar neglija El, ci pentru că noi uităm sau chiar nu găsim de cuviință să-L chemăm în viața noastră. Cu cât ne vom ruga mai mult, cu cât vom vorbi cu Dumnezeu mai mult, cu atât vom ști că un lucru pe care dorim să-l înfăptuim este sau nu conform cu voința Sa. Este foarte ușor să afli dacă un lucru pe care îl înfăptuiești este plăcut Domnului: încearcă să te rogi în timp ce îl săvârșești. Așa ne va fi ușor a înțelege și a simți când un lucru pe care dorim să-l înfăptuim corespunde cu voia lui Dumnezeu.

Întrebare: Care să fie cel mai bun sfetnic într-o astfel de situație?

Răspuns: Sfânta Scriptură, scrierile Sfinților Părinți și duhovnicul au un rol hotărâtor în viața noastră. Cei ce nu au sfătuitori, cad ca frunzele. Dacă ne vom pune în acord cu voia lui Dumnezeu aici pe pământ, vom nădăjdui și la viața veșnică, căci cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac. Cât trăim în virtute suntem ai lui Dumnezeu. Rugăciunea stăruitoare poate fi un sfetnic bun. Dacă un îndemn ne pare bun și totuși sufletul nostru este tulburat să nu primim acel îndemn, ci numai pe cel care ne vine cu liniște și cu bucurie întru Domnul.

Întrebare: De ce Dumnezeu permite ca cei care duc o viață bună să fie greu loviți?

Răspuns: Dacă-ți plătești datoriile în această viață, poți fi mântuit. Însă, dacă ești lovit în cap de mai multe ori, vei primi chiar și ceva în plus. Pentru oamenii care sunt bătuți pe nedrept, există o răsplată. Aceasta înseamnă că de multe ori Dumnezeu permite ca cei care duc o viață bună să fie greu loviți. De ce este așa? Exemplu. Există o familie fericită în care toți sunt buni: tatăl, mama și copiii. Ei se duc la biserică și se împărtășesc regulat. Deodată, un bețiv sau un nebun îl ucide pe tatăl ce bun, fără nici un motiv. Din această cauză, mulți dintre cei care sunt depărtați de Dumnezeu vor spune: „Uitați-vă la el! Vedeți? El mergea la biserică și uite ce i s-a întâmplat!” Dar Dumnezeu îngăduie suferința celor nevinovați pentru a da o nouă șansă celor nepocăiți, astfel ca ei să poată fi aduși pe calea pocăinței, văzând suferința celui nevinovat, și astfel să fie precum tâlharul cel bun care a fost răstignit pe cruce de-a dreapta lui Hristos. De aceea Dumnezeu îngăduie ca unii oameni nevinovați să sufere, ca să fie spre folosul celor răzvrățiți, chiar dacă cei care suferă sunt cu adevărat iubiți de Dumnezeu. Dacă cerem justificări pentru ce ni se întâmplă, putem pierde totul. Ne pierdem liniștea minții și răsplata.

Întrebare: Care este modelul, prototipul ideal pe calea vieții noastre creștine?

Răspuns: Este Însuși Iisus Hristos Mântuitorul lumii. Să mergem după putere pe urmele Lui, spre a nu pierde calea vieții care duce la mântuire. După Hristos, cele mai desăvârșite modele sunt sfinții, începând cu Maica Domnului. Să le urmăm exemplele vieții. (va urma)

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 31 octombrie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 2 noiembrie	17 ⁰⁰	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 3 noiembrie	7 ⁰⁰ - 9 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Pomenirea morților (Moșii de toamnă)
Duminică 4 noiembrie	7 ⁰⁰ 11 ⁰⁰	Utenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Rostul apropierii de Dumnezeu

Un tânăr a mers la un preot și i-a spus: „Părinte, eu nu mai vin niciodată la biserică”. „De ce, care este motivul?”. „Păi, cum să mai vin? Aici văd o femeie care bârfește despre altă femeie. Domnul din față nu stă atent, în timpul Sfintei Liturghii oamenii butonează telefonul mobil, și să nu mai vorbesc despre comportamentul egoist al persoanelor după ce pleacă de la biserică...”. Preotul îi răspunde: „Ai dreptate. Dar înainte de a părăsi definitiv Biserica, aș vrea să-mi faci o favoare. Ia, te rog, acest pahar plin cu apă și înconjoară de trei ori biserica, fără să verși vreo picătură de apă din pahar. După poți pleca”. „Doar atât?” – s-a mirat tânărul... A făcut cele trei ture, așa cum i-a cerut preotul. După ce a terminat, i-a spus: „Părinte, am făcut”. Preotul l-a întrebat: „În timp ce înconjurai biserica cu paharul în mână, ai observat vreo persoană care bârfea pe alta, sau persoane care butonau telefonul?”. Tânărul a răspuns: „Nu!”. „Știi de ce? Pentru că erai concentrat asupra paharului pentru a nu vărsa apa. În viața noastră este la fel. Când inimile noastre se concentrează pe Iisus Hristos, nu mai avem timp să ne uităm la greșelile oamenilor. Cei care părăsesc Biserica din cauza creștinilor ipocriți, cu siguranță că niciodată nu au intrat în ea pentru Domnul!”

Tânărul fără răbdare

La un bătrân călugăr, a venit într-o zi un tânăr pentru a se spovedi și a-i cere sfat. Din vorba în vorba, tânărul îi spuse: „Părinte, sunt foarte păcătos. Aș vrea să mă schimb, dar nu pot. Îmi pierd ușor răbdarea. Atunci când mă enervez, vorbesc urât și necuviincios. Am încercat să mă schimb, dar nu am putut. Totuși, eu sper că după ce voi mai crește, voi putea să mă schimb, nu-i așa?”

„Nu, i-a răspuns bătrânul. Vino cu mine!”. L-a dus pe tânăr în spatele chiliei, unde începea pădurea, și i-a spus: „Vezi acest vlăstar, știi ce este?”. „Da, părinte, un puiet de brad”. „Smulge-l!”. Tânărul a scos brăduțul imediat. Mergând mai departe, călugărul s-a oprit lângă un brad ceva mai mare, călugărul i-a mai spus: „Smulge-l acum pe acela”. „Dar e destul de mare, nu pot singur”. „Du-te și mai cheamă pe cineva”. Întorcându-se tânărul cu încă doi flăcăi, au tras ce-au tras de pom și, cu multă greutate, au reușit, în sfârșit, să-l scoată. „Acum scoateți bradul falnic de acolo”. „Părinte, dar acela este un copac mare și bătrân. Nu am putea niciodată să-l smulgem din rădăcini, chiar de-am fi și o sută de oameni”. „Acum vezi, fiule? Ai înțeles că și relele apucături din suflet sunt la fel? Orice viciu sau orice neputință pare, la început, inofensivă și fără mare importanță, dar, cu timpul, ea prinde rădăcini, crește și pune stăpânire din ce în ce mai mult pe sufletul tău. Cât este încă mică, o poți scoate și singur. Mai târziu vei avea nevoie de ajutor, dar ferește-te să lași răul să îți se cuibărească adânc în suflet, căci atunci nimeni nu va mai putea să îți scoată. Nu amână niciodată să-ți faci curățenie în suflet și în viață, căci mai târziu, va fi cu mult mai greu, chiar imposibil!”

